

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

En nu heeft de Heere aan Zijn volk Israël telkens de dwaasheid van dat geroep, van dat soort gebeden, voorgesteld.

Daarom, wij moeten af van het idee dat er temidden van al die menselijke hoedanigheden, waaronder ook het bidden, het smeken, dat daar tussen al die dingen ook het christelijk gebed ergens staat. Zodat het eigenlijk min of meer klopt met het feit dat wij mensen - dat wij schepselen zijn - dat wij God aanroepen. Maar wij hebben nu toevallig de ware God, en de anderen weten dat niet. Dat is nu weer ons geluk dat wij de waarheid hebben. Van zulk denken moeten wij verlost worden door de Heere God.

En wij mogen komen tot de gedachte, tot het woord, dat een gebed 'genade' is. Daarmee belijden wij dat wij dat niet meer hebben: Het echte gebed, het bidden tot de Heere. En dat het ergens ook tevergeefs is als wij onze christelijkheid in stand proberen te houden door: Je kunt toch wel bidden! Je weet toch wel dit en je weet toch wel dat! Wij zijn van gisteren en wij weten niet.

Daarom hebben wij in de allereerste plaats nodig, dat het gebed een genade is. Dat wij dat weten. Een gave van God. Die geen achtergrond heeft in ons mensenhart, in onze natuurlijke zondige Adams-akker, maar dat het gebed van de Heere God is, en van de Heere God komt.

Hoe is dat gebed gekomen? Dat gebed is gekomen in de Heere Jezus Christus. Hij is de Mond. Hij vormt de lippen, Hij vormt de ademtocht. Met Jezus Christus heeft God uit vrije genade de gave van het gebed, van de Bidder ons willen schenken. Hij heeft daarbij zo volmaakt laten zien: Dit is het wat jullie niet meer hebben, maar wat Ik toch wil hebben. Dit is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, hoort Hem! Bidden en danken!

Dat lijkt heel simpel gezegd. Dat lijkt misschien ook op, nu ja, 'wat zullen wij dan nog daar over spreken'. Dat moet je niet zeggen. Dat komt omdat je dat verkeerd opvat. Omdat je altijd, altijd net als een heiden doet, die wil er ook niets van weten. Een heiden wil gezegd hebben dat hij kan bidden; dat hij kan danken; dat hij de godheid aan kan roepen; dat hij invloed op god heeft; dat wil hij weten. En als wij, die christenen heten gelijk al min of meer in verzet gaan, wanneer wij horen dat het gebed uitsluitend een genade van God is, dan verraden wij daarmee dat ons heidense denken de boventoon viert. En dat we nog ver af zijn van: Geef ons gena, geef ons gena o Heere.

Waarom ik dat zó formuleer is daarom, omdat het gebed door velen als een christelijk kunststuk wordt vertoond. En tot een van de mogelijkheden die we allemaal hebben. En waarbij je zo'n akelige smaak krijgt, omdat je voelt: Het is allemaal die heidense wortel, ons oerheidendom waaruit dat allemaal opkomt. Alleen, God heet dan 'Heere'. En Jezus Christus heet dan geen Wodan of Donar, maar Jezus Christus. Een andere naam. Maar de achtergrond is: Ik-mens, ik-christenmens, ik moet bidden, God vordert dat ik bid, en daarom kan ik ook bidden. God vraagt van mij nooit iets wat ik niet kan, en daarom moet ik het kunnen. Dat hoeft niet zo moeilijk te zijn, doe maar heel eenvoudig zus en zo.

Nu, tegenover al zulke gedachten wil ik dan ook bij de aanvang beklemtonen dat het gebed te maken heeft met de genade van God in onze Heere Jezus Christus.

Wat heb ik daar aan? Daar heb ik niets aan!, zolang ik niet overtuigd ben van mijn

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

heidense natuur. Zolang ik niet overtuigd ben in waarheid, van wie ik ben, dan heb ik daar niets aan.

Dan is het wel een factor, natuurlijk, daarvoor ben ik christen. Een factor in mijn leven, is het wel een uitgangspunt misschien, maar toch heb ik er niets aan. Ik kan niet echt blij worden. Ik kan niet echt verootmoedigd zijn. Ik ben in principe een hoogmoedige pocher.

Ja, hoe komt dat? Dat ik daar niet blij mee kan zijn? Hoe komt het dat ik ondanks alles mij tracht te handhaven als een christelijk bidder? Dat komt omdat ik in feite het werk van de Heilige Geest in het hart mis! Die overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Waarbij ik de ontdekking doe, dat ik van alles en nog wat kan proberen, uitproberen, maar dat ik God niet in Geest en in waarheid kan aanroepen.

Wanneer wij nu die heidenen in onszelf op het spoor mogen komen, die heidenen met zijn blijdschap en zijn verdriet, met zijn kruipen en zijn springen; die heidenen die door welke tussenschakels dan ook contact oefent met zijn god. Wanneer ik die op het spoor mag zijn door de ontdekking van de Heilige Geest, dan komt daar iets van de deemoed. Dan komt daar iets van het toestemmen wat God in Zijn Woord van ons zegt: "Gij hebt Mij niet aangeroepen o Jakob, als gij u tegen Mij vermoeid hebt. Gij hebt Mij geen kalmus voor geld gekocht, integendeel, je hebt je moe gemaakt met je eigen godsdienstige gebeden, en noem maar op. Maar je hebt Mij niet bedoeld"

Kijk, wanneer dat Woord nu door ons echt gehoord wordt, dan is er een bepaalde terminologie die wil je liever, die gebruik je liever niet. "Mijn gebedsleven, mijn gebedsgestalte, mijn gebedskamertje, 'op de knieën achter m'n bureau'", liever zeg je dat niet. Bij voorkeur gebruik je ook zulke woorden niet.

Waarom? Omdat je van harte verenigd bent: Dan zou geen schaamt' mijn aangezicht bedekken, wanneer ik steeds opmerkend' waar geweest, hoe Uw geboën mij tot Uw liefde wekke.

Ja, maar laat je dan niet alles vallen? Die kleine kinderen die gaan bidden als ze naar bed gaan, en als ze opstaan? Nee, nee, kleine kinderen zijn nog niet zulke huichelaars. Kleine kinderen zijn nog spontaan hoor, in hun ondeugd, in hun goed en in hun kwaad. Ik heb het nu even over ons, grote mensen.

Daarom gebruik je dan ook zulke woorden niet zo graag van: Ik heb zo'n rijk gebedsleven. Want er komt een innerlijke ontroering en een walging van alles wat in jou is. En je gaat het beseffen, dat het echt waar is wat de Heere zegt: "Jakob, je hebt Mij niet aangeroepen, je hebt Mij vergeten, altijd weer, dagen zonder getal". Dat verootmoedigt ons. Dat maakt ons klein. Dat maakt ons voorzichtig. Dat maakt ons in sommige opzichten hard. Ja, niet tegenover de Heere, maar tegen onszelf. Tegen al die uitingen van onze godsdienstigheid, onze religiositeit en alles wat dat meebrengt. Tegenover ons kinderachtige spelletje van: O, nu ga ik verkeerd, o nu ga ik, o God. Daar gaat ie, het volgende rozenkransje.

Nee, God laat Zich niet bespotten.

Gebed.

Ik zei: Dat gebed is tot ons gekomen in de Persoon en in het werk van de Middelaar, Jezus Christus. En als je nu vertwijfelt, als je ergens, je kan het misschien niet

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

omschrijven, maar aanvoelen, dat jij ook en ik verdoemelijk zijn voor de Heere God. En dat daarin nu juist onze Goddeloosheid uitkomt, in het roepen tot de afgoden. Als je dat nu echt gelovig mag aanvaarden in het licht van die enige Middelaar. O, zo bedenkelijk als je dan staat tegenover jezelf, en tegenover al die uitingen van menselijke vroomheid en godsdienstigheid, zo wordt nu nog groter het hart ingenomen voor de Heere Jezus Christus. Dat is als het ware een openbaring. Je merkt, je concludeert: Ik heb het niet! Het is een totaal andere dimensie. Alsof God ons optilt en zegt: "Kijk nu eens, kijk nu eens goed, luister nu eens". En dan wordt het oog ontsloten. Dan, midden in onze lamtheid, in onze biddeloosheid, in onze doemschuldigheid, dat wij zo radicaal de ader van ons leven hebben doorgesneden, de wortel van ons leven hebben doorgesneden, daar wordt die Persoon en dat werk zo groot, van de Heere Jezus Christus. Zo onuitsprekelijk groot.

Al zou je het misschien niet durven zeggen: Voor mij. Maar je ziet, dat is echt. Dat is waarachtig, dat is waar.

Daar kruipt niet een monnik in zijn celletje rond. Daar loopt niet een of andere waanwijze mens die denkt dat hij God in zijn zak heeft. Maar daar zie je nu de Zoon van God, de Zoon des mensen.

Kostbaar! Een gebed voor het eten; een dankzegging; een gebed op de stille donkere bergen als de discipelen ergens te ruste zijn gegaan; een smeking; je kijkt je ogen uit, elke keer weer, als God uit vrije genade je ogen opent. Je wilt het vasthouden, maar je kunt het niet. Je wilt het graag bewonderen, je kunt het eigenlijk ook niet naar waardij. Maar het hart gaat uit vanwege Zijn spreken.

O, die dierbaarheid, die beminnelijkheid, die gepastheid voor een verloren mens. Voor een mens die voor God belijdt, dat hij geen zucht kan doen naar de hemel. Dat hij geen traan - ja, wel krokodilletranen, maar niet in waarheid een traan tot de levende God. Dat hij nu nooit meer de ere Gods kan bedoelen. En om dan te horen: Kijk, dat is Gods vrije genade, dat Hij mij stom mensenkind, dat Hij mij - ja nu zijn we al een stapje verder, maar laten we het zo toch maar zeggen - dat Hij mij een mond heeft gegeven in die allerliefste Zaligmaker. Die bij dagen en bij nachten Gods wil bepeinsde, en Hem als het hoogste Goed, van harte zocht met ingespannen krachten. Daags was Hij lerende, 's nachts was Hij op de bergen, biddende en dankende God.

O, dat wordt dan de spijze, dat wordt dan de drank tot het eeuwige leven. Dat wordt in onze wanhopig-makende situatie de bevrijding. De bevrijding, mijn biddende en dankende Hogepriester. Mijn Gebed; mijn Dankzegging; mijn Beê met opgeheven handen.

Ja, ik zeg het maar vragenderwijs: Waarom zou je nu zeggen: "Ja, dat is maar makkelijk". Nee, weet je wat makkelijk is? Een gebedsconcert, dat is makkelijk. Daar is geen kunst aan. Daar kun je wel een paar miljoen mensen voor bij elkaar krijgen als het moet. Makkelijk is, als je, weet ik waardoor, geïnspireerd bent. Vandaag dit, morgen dat. Ja, nu die, nu dat. Dat is niet moeilijk. Want daar kun je ook nog een briefje bij gebruiken dat je het niet vergeet. Maar weet je wat onmogelijk is? Om nu van harte Gode de eer te geven in Jezus Christus.

Dan moet je niet zeggen: Ja, dat is maar makkelijk. Dat is onmogelijk! Om nu van harte te mogen instemmen: Zulk Een is mijn Liefste, ja zulk Een is mijn Vriend, o dochters van

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

Jeruzalem. Genade is uitgestort op Zijn lippen. Hij is de van God gezegende, de van God verkoren Knecht.

Want, let wel, wij zijn toch altijd op onszelf gericht. En vanwege onze menslievendheid ook een beetje op de buurman, en ook een beetje op die en op die, en op allen die het zo moeilijk hebben in het leven. Is dat dan niet goed? Jawel, maar we zijn niet op Hem gericht.

Daarom wordt in die Borg, in die Middelaar, dat Gebed zonder einde, daar wordt nu in bewonderd Gods eeuwige genade en ontferming over een stelletje heidenen. Een stelletje on-christenen. Een stelletje mensen die ook nog een beetje vroom doen, want dat zijn we toch verplicht.

Nee, ik zeg het allemaal misschien een beetje scherp. Het kan heel moeilijk herkenbaar zijn, maar je moet het tegen jezelf opnemen als je het er niet mee eens bent. Als je het er niet mee eens bent dan moet je denken: Ik heb vast ongelijk. Ik mis zeker wat. Je mag ook bidden hoor: Heere leer mij de vrije genade kennen, die U aan Uw Sion hebt gegeven in Uw lieve Zoon Jezus Christus.

"Waarom is het gebed de christenen van node?"

Ja, het lijkt een beetje vrij vertaald, maar waarom hebben wij onze Heere en Zaligmaker zo nodig? Dat gebed? Omdat in Hem onze mond ontsloten is. Omdat in Hém God Zelf gekomen is, in onze van God vervreemde toestand en staat. Omdat de Heere in Hém alleen de weg ontsloten heeft. Daarom is het allemaal zo geheim. Laat Hem het maar zeggen: Bidt zonder ophouden; klopt en u zal opengedaan worden; zoekt en gij zult vinden. Ja, dat heeft Hij allemaal gedáán. Die vrouw die maar door bleef schreeuwen tegen die onrechtvaardige rechter. Heb jij het al eens zo lang volgehouden, zolang? Dat God het met eerbied gesproken niet meer uit kon houden.

Denk eens aan die Borg en Middelaar, in Zijn bidden, in Zijn danken. Vergeet niet, wat Hij zegt is Hij Zelf hoor. Wat Hij zegt is Hij Zelf! Alles wat Hij heeft gezegd tegen mensen, wat goed is, wat naar Gods wil is, waarin God verheerlijkt wordt, waar de mens op zijn plek staat en God op Zijn plaats blijft staan, dat is Hij ZELF! Zo'n volmaakte Middelaar, zo'n volmaakt Gebed hebben wij nu van God gekregen. Dat wat Hij zei, dat is Hij Zelf.

Dat moet je eigenlijk nooit vergeten, als de duivel ons benauwt. Als je in eigen hart overtuigd wordt van je Godsverlating en je Godsvervreemding. Als je die heilige woorden in het Woord van God leest, en jij valt er buiten. Jij haalt het niet met je bidden, met je danken, met alles. Je probeert het wel, je neemt je misschien voor om het ernstiger te doen, aanhoudender, maar telkens bekruipt de vrees je: Zou het wel voor God kunnen bestaan? Zou het echt wel goed zijn?

Dan is het zo'n troost: Wat Hij zegt is Hij Zelf. Hij is Gods grote Genade. Hij is mijn Tong, mijn Mond, Die eeuwig ontsloten is tot de lof van God.

"Ja man, maar dat lijkt toch niet op wat hier allemaal staat? Wat je nu zegt". Daarom, dat het het voornaamste stuk der dankbaarheid is, noodzakelijk. Waarom? Nu ja, het is het voornaamste. Nee, maar denk eens even rustig na.

Ja, ik moet eigenlijk zeggen: Och schonk Gij mij de hulp van Uwe Geest, mocht Die mij op mijn paan ten Leidsman strekken.

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

Nu is de eer van God gered. Zouden we het daar nu eens mee eens mogen zijn? De eer van God is gered, daar komen we niet meer aan te pas. Dat heeft God gedaan. Daar heeft Hij Zelf voor gezorgd in Zijn lieve Zoon Jezus Christus. Dus in dat opzicht zijn wij eigenlijk uitgepraat, uitgebeden, uitgedankt. Er is een einde gekomen aan onze inbeelding, dat wij bidders zijn en Godlovers. Daar moet je nu eens niet overheen springen. "Leer ons Heere, ontdek ons maar wie we zijn".

Maar, nu is er een allerliefste oudste Broeder. Zijn Naam is Jezus Christus. Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst. Die oudste Broeder, Die komt in het heilig Evangelie en door de kracht van de Heilige Geest tot ons. Hoe komt Hij? Komt Hij ons nog het een en ander opleggen? Nee, zo niet. Wat komt Hij dan doen? Hij komt in de volheid van de genade van God Drieënig tot ons. Hij zegt: Hoort naar Mij, Ik ben dankbaar. Ik heb een eeuwig gebedsleven. Bij Mij brandt het vuur altijd, zegt Hij. Mijn beê met opgeheven handen, is als een reukwerk voor Gods aangezicht

En ik? Wacht eens: Ik heb voor u ook wat. Ik wil u zeggen, zegt Hij, "Ik ben uw Heil alleen". Kom eens van dat akelige schooltje waar je op zit, af. Waar ze zo mooi kunnen praten over bidden en gebedsleven en al die dingen meer. Of wel drie keer per dag in ons opperkamertje gaan, en al die dingen. Kom nu eens van dat schooltje af. Hoor nu eens Mijn stem: Ik ben uw Heil ALLEEN.

Ja, maar wat moet ik? Nee, wacht nu eens: Ik ben uw Heil alleen. Ik ben uw Redder, uw Zaligmaker, uw Verlosser. Op het punt waar uw dood en uw ellende het scherpst is uitgekomen, namelijk in het gebed, de communicatie tussen God en onze ziel. Waar het duidelijkst is uitgekomen, hoe diep onze geestelijke dood is, daar ben Ik in de bres gaan staan. En toen er geen Vader was om Mij de deur te openen, heb Ik toch in waarheid gezegd, geroepen: Mijn God, Mijn God.

Ja maar? Hij zegt: Stil nu eens. Begin nu eens niet aan de verkeerde kant. Denk nu niet dat het nog wel mee valt met jou. Het gebed is het voornaamste stuk van de dankbaarheid. Het belangrijkste. Dat is niet iets van een koopje. Dat heeft Mij ALLES gekost, zegt Hij. Ik heb bloed en tranen vergoten, om daarin te blijven voor Mijn God en Mijn Vader.

Nu kom Ik tot u, zegt Hij. En nu kom Ik u vertellen: Alle dingen zijn gereed. Er ontbreekt niets, geen gebed, geen dankzegging, geen stille, verwachtende ziel, er ontbreekt niets. Kom in de zaal. Maar dan in de zaal van de vrije genade van God. Dan maak Ik u blij. Dan maak Ik u van harte blij.

Als je het ziet liggen, dan zie je zonder dat je het je bewust bent soms, je bent het je niet eens bewust, zul je zo verbaasd zitten, dat je midden in de brandnetels en ander stekelig gedoe, dat je opeens begint te zingen. "Ik zal Uw Naam met dankerkentenis verheffen". Waarom? Moet jij bidden? Helemaal niet. Maar de Koning, de Koning heeft gebeden, de Koning heeft gedankt.

Hij brengt mij niet in een soort iets: Kijk jongen, nu heb Ik dit muurtje geverfd, nu moet jij dat muurtje doen. Daar ben je tenminste een bekeerd mens voor. Je moet toch wát doen. Nee, Hij brengt mij in een totaal gemeubileerd vertrek, waar de liefde van Zijn hart de wanden uitstralen. Daar brengt Hij mij. En daar zegt Hij, als het ware tegenover alle beschuldigers: Ik maak nog eens een danker van hem hoor en een bidder. Waarom? Het 'moeten' is weg, de vloek is weg, de toorn is weg, God heeft Zijn eer in Jezus

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

Christus, mijn Zaligmaker.

Jezus zegt niet: Nu, jij dat kantje. Hij zegt: Jongen luister eens. Ik ga terug naar de hemel, en Ik zal de Vader bidden, Hij zal u een andere Trooster geven. Ik zeg je: Bidt zonder ophouden.

"Nu, zie je wel dat wij moeten?" Nee, dat is helemaal gelijk verkeerd. Zo lang je op dat vlak zit, zit je eigenlijk nog helemaal in het verbroken verbond der werken. En dan ben je ook onder de vloek. Maar om daar nu uitgehaald, in dat armenhuis wat door Hem is ingericht. Maar dan ook voor armen die niets hebben. Maar die daar zo omstraald worden door Gods ontferming en liefde, dat je van ze leest: En ze begonnen blij te zijn.

Soms letterlijk, springen ze een gat in de lucht. Opeens. Je ziet ze somber kijken, en dan denk je: Wat zou er aan schelen, het gaat vast niet zo goed. Zou hij ziek zijn, of zou hij veel aanvechtingen hebben, of zou hij dit of zou hij dat. En even daarna zeg je: Hè, wat is er nu aan de hand. Wat is er gebeurd? Hij heeft gezegd: Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, Ik zal u op saffieren grondvesten. Gij verdrukten, door onweder voortgedrevenen, ongetroosten, Ik maak je glasvensters kristallein. Is hij daar zo blij om? Ja, daar is hij zo blij om. Is hij daarvoor aan het danken? Ja, daarvoor is hij van de weeromstuit aan het danken. Dat hij zegt: O God, hoe is het mogelijk voor zo'n mens, voor zo'n ongeluk. Zo'n vergeter, zo'n dwaas, zo'n zelfaanbidder, zo'n Baäl-aanroeper. Dat U zo hebt U dat gedaan? Voor zo een?

Kijk, zo komen we nu in dat huis terecht, wat ik u bedoelde. Waar alles al klaar is. Dat is het vast gebouw van Zijne gunstbewijzen, Jezus Christus, het Woord en de Mond van God en van mensen. Want Hij is Mens geworden.

Dat is de enige weg waarop God wat wil bereiken, omdat Hij daarin alles bereikt heeft. En daarom wil de Heere God dat bereiken. Daarom zegt Hij: Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof verkondigen. Dat neem Ik voor Mijn verantwoording, zegt de Heere God. Het gaat wel eens een beetje hortend en stotend, het gaat nog niet altijd zo crescendo, maar, het gaat. Hij doet het.

Nu kan een mens alleen nog maar echt blij worden - als het gaat over deze dingen - echt meezingen met de kerk van alle tijden, dankzij de Heere, met het oog op Hem. Met het oog op, alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk.

Het is het voornaamste stuk der dankbaarheid, dat God van ons vordert. Vordert; invordert. Ja, maar dat is toch niet zo'n? Nu ja, ik gebruik dat woord ook niet zo veel, 'vordert', maar goed, laten we het even gewoon zo lezen, zoals het er staat. Dat God van ons vordert.

Ja, wat vordert God dan? Nu, dat ik een mond ben en een tong. "Ja, maar je hebt toch gezegd: Dat hebben we niet". Hebben we dat niet? En geloof je dan niet dat Jezus Christus in de wereld gekomen is? Om jouw Tong te zijn? En jouw Mond? Moet je dan zeggen: Nou, hier ben IK, tegen God, als God met de vordering komt. Moet je dan zeggen: Kijk, doorzoek me maar. Ik heb van dat ik geboren ben aan al geprobeerd te bidden. Het is me niet altijd gelukt, maar toch Of moet je zeggen: Lieve Vader, ik ben tevreden met Uw lieve Zoon. Dan ben je al aan het bidden. Je hebt er niet eens erg in, maar dan ben je al aan het bidden.

Wij praten er niet zo over hè, dat durven we niet. We zijn een beetje kopschuw om te denken: Ja ik, dag en nacht tot Hem bidden, het is nogal wat. Ik heb ook wel eens gedacht: Nu bid ik net zo lang tot de Heere God wat zegt. Totdat Hij dit of dat doet. En

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

de andere morgen werd ik weer wakker; ik was zo in slaap gezonken. En ik was heel ernstig hoor. Ik dacht: Ja, ik moet ook Jakob zijn: Ik laat U niet gaan, tenzij Gij mij zegent. Maar God nam alles er in een keer uit weg, alle waarde. En ik viel in slaap. Dan durf je toch niets meer te zeggen.

'Maar, trouwe God, Gij zijt
het Schild, dat mij bevrijdt,
mijn eer, mijn vast betrouwen!
Op U vest ik het oog'.

Om te bidden hebben we Hém nodig.

Om te danken hebben we Hém nodig.

Niet als een soort tussenpersoontje, omdat Hij gezegd heeft: Bidt zonder ophouden, klopt en u zal opengedaan worden, zoekt en gij zult vinden. Nee, maar omdat Hij die het zegt, is het Zelf. Hij is het Zelf, dat is het geheim.

"U heb ik nodig". Tjonge, jonge, wat een ontdekking, "U heb ik nodig".

Niet alleen in die goede raadgevingen die de Heere altijd gegeven heeft aan de mensenkinderen, want Zijn woorden waren met macht. "U, stervende Middelaar". Daar komt het hart van het oude Evangelie voor de dag: U, stervende Middelaar, lijdende Knecht, U heb ik nodig.

Zo gaat het nu op de reis. Bidden? Durf ik niet te zeggen. Ach kind, de Geest der gebeden is in u. De Geest der gebeden, dat is de Geest van de Heere Jezus Christus, die is in u. Ja, zo. Altijd? Ja, je denkt toch ook wel eens aan iets anders? Ja, dat weet ik ook niet hoor. Die Geest der gebeden: Heere ontferm U. Hier staat de klaploper, de leegloper in alle geestelijke dingen. Heere, ontferm U. Zie op mij in gunst van boven. Ik kan voor U niet bestaan, maar U hebt toch zelf gezegd: Hoort Hem. U hebt Hem toch voorgesteld tot een verzoening voor mijn zonden?

God vordert. Ja. Maar als ik die vordering moet betalen uit mijn huisje, uit mijn failliete inboedel, dan weet ik zo net niet of het wel ooit goed kan komen. God wil echt, waar hebben. God wil Zijn lieve Zoon Jezus Christus hebben, dat wil Hij.

Nu, dat is dan genade. Dat is Gods vrije genade. En in die lieve Zoon Jezus Christus, Die de Bidder is en de Danker, Die legt in onze harten de lof omdat Hij het echt is. Ik niet, HIJ. De lof en het gebed loopt eigenlijk over HEM.

Ik word niet dankbaar omdat ik een christelijk mens ben, welnee. Een Baäl-dienaar die is nog dankbaarder. Die kust zijn mascotte, 'o ja, je hebt weer goed voor mij gezorgd'. Zo krankzinnig zijn wij mensen.

Nee: Ik dank God, door Jezus Christus, dat is het geschenk. En dat vordert God. Anders kan Hij niets gebruiken. En omdat dat nu allemaal waar is, daar ontspruit nu, daar doet de Heere, de Heilige Geest nu ontspruiten als het ware in die werken Gods, in dat werk van Christus, doet Hij ontspruiten: Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn. Bidt zonder ophouden.

Zo'n slechte vader: Indien dan gij die boos zijt weet uw kinderen goede gaven te geven, zou dan uw Hemelse Vader de Heilige Geest niet geven, nu alles klaar is? Degenen die Hem daarom bidden? Zou Hij dat niet doen? Ze hebben toch niets? Ze komen toch niet bij de Heere God om te zeggen: Ik heb nu zoveel jaar gebeden, nu moet ik, kan ik nu de Heilige Geest? Welnee!

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

Daar ligt de kracht van het gebed, in onze Heere en Zaligmaker. Zou God de Heilige Geest niet geven? Waar Jezus zo voor gebeden heeft? "Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude.

Daar word je nu weer blij om hèn. Dat hoop ik tenminste, dat je daar blij om wordt. Daar gaat een mens de Heere weer vriendelijk voor bedanken. Niet om alles wat hij moet of wat hij is of wat hij waar moet maken, welnee. Maar om wat de Heere gedaan heeft in Zijn lieve Zoon Jezus Christus.

Hij wil Zijn genade en de Heilige Geest, alleen aan degenen geven die met hartelijke zuchten, zonder ophouden, daarom bidden en daarvoor danken.

Hoe kan die man dat nu zeggen? Dat God het alleen maar geeft, de genade en de Heilige Geest, als je met hartelijke zuchten, zonder ophouden, daarom bidden en daarvoor danken.

Wie kan die toets doorstaan? Hartelijke zuchten, waar komen die vandaan? Dat is de Heilige Geest. "Die Geest zucht in ons met onuitsprekelijke verzuchtingen". En dat danken? Daarvoor danken, waar komt dat vandaan? Dat komt ook van de Heilige Geest. "Die zal Mij verheerlijken. Hij zal niet van Zichzelf spreken, Hij zal Mij verheerlijken". Ja, maar dat klopt toch eigenlijk niet: En de Heilige Geest alleen wil geven en Zijn genade, die Hem met hartelijke zuchten, zonder Ja maar die zijn er al. Dat is er! Die hartelijke zuchten en die dankzegging. Heb je nooit gelezen: "Ik dank U Vader, HEERE des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt dezelve de kinderkens geopenbaard. Zo is U welbehagen geweest voor U".

Dus als je de Heere vraagt om genade en om de Heilige Geest, dat doet de Heilige Geest. Dat is nu het schone: Hij zal het uit het Mijne nemen, en Hij zal het u verkondigen. Hij zal u indachtig maken. Hij zal u leren stamelen: Abba, Vader.

"Ja man, maar het is toch ook een vermaning?" Ja, dat is het zeker. Maar een vermaning die ons niet terug wil brengen bij onszelf. Want dan heeft de duivel groot gelijk als hij zegt: Ben jij nu een christen? Ben jij nu een bidder? Ben jij nu dit en dat? Man schei toch uit. Nu, dan kan hij je wel het een en ander opnoemen. Dat je soms vergeten bent te bidden; dat je in jezelf zocht naar korte woorden. "Want", zeg je met een heel ernstig Bijbelgetrouw geweten: "het bestaat niet in de veelheid der woorden. Dat is ook allemaal niets hoor die Farizeeërs", om je eigen armoe te bedekken. Oh, Adam is zo geraffineerd schepseltje hèn.

Hij wil ons niet terug brengen bij onszelf. Hij wil ons terug brengen bij die oudste Broeder. En Hij wil ons inprenten: U heb ik nodig, U, als mijn Heere en mijn God, als mijn Zaligmaker. "Gij hebt mijn rechterhand gevat".

Als nu die Geest van de Heere Jezus Christus in ons is, dan zou de Heere nooit zeggen straks: Ik heb u nooit gekend, ga weg van Mij. Dat zal Hij niet zeggen. Waarom niet? Dan zal Hij moeten zeggen: Ik heb Mijn eigen lieve Zoon nooit gekend. Dat kan niet. Hij zegt toch Zelf: Gij zijt Mijn lieve Zoon.

Hoe komt dat dan? Hij zal het uit het Mijne nemen, zegt Hij, en zal het u schenken. Hij zal Mij verheerlijken, dat weet de Heere. Welke Geest werkt ook in de harten van ons, dwaze, geesteloze mensen.

CATECHISMUS ZONDAG 45 VRAAG 116

Nu, nu hoop ik dat je hier moed uit mag scheppen. En dat je hier weer een beetje dankbaarder door geworden bent. Dat klinkt gek, maar Kijk, ik bedoel, dankbaarder, dat je echt wat christelijker geworden bent. In het besef dat je genoemd bent naar Zijn Naam, Christus. En dat je zegt: Ja, dat doe ik nu ook elke keer, elke keer maar weer zit ik op het verkeerde spoor. Elke keer is het maar: Ja, wat doe jij nu, ja, wat ben jij nu, en ja dit en ja dat. En ik ben niet verwonderd over Gods vrije genade in Jezus Christus. Nu, het einde zal toch zijn: Mijn God U zal ik eeuwig loven, omdat Gij het hebt gedaan.

AMEN